

Література:

1. Уолтер Гленнон. Біометрична етика: навчальний посібник. Нью-Йорк: Видавництво Оксфордського університету, 2005. 129 с.
2. Лантеро С. Евтаназія і допомога в самогубстві: Міжнародний журнал біоетики та етичних наук. 2015. № 26.
3. Стаття 115 Федерального кримінального кодексу Швейцарії. URL: <https://business-swiss.ch/wp-content/uploads/2020/04/311.0-2.pdf> (дата звернення: 15.09.2021)
4. *Мікулігод проти Хорватії*: додаток № 53176/99. Рішення ЄСПЛ від 7 лютого 2002 року, пункт 53.
5. *Ласки проти Бельгії*: додаток № 42758/98 45558/99. Рішення ЄСПЛ від 17 лютого 2005 року, пункти 78 і 83.
6. *Астатпе та інші проти Бельгії*: додаток № 10435/83. Рішення ЄСПЛ від 10 грудня 1984 року, с. 253; *Скло проти Сполученого Королівства*: додаток № 61827/00. Рішення ЄСПЛ від 9 березня 2004 року, пункти 82-83; *Шторк проти Німеччини* додаток № 61603/00. Рішення ЄСПЛ від 16 червня 2005 року, пункти 143-44; *Шоп проти Болгарії* додаток № 11373/04. Рішення ЄСПЛ від 2 вересня 2010 року, пункт 41.
7. Європейська конвенція з прав людини, стаття 28(1)(а). URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_UKR.pdf (дата звернення: 18.09.2021)

ВПЛИВ ВРЕХІТ НА ВІЛЬНИЙ РУХ ОСІБ МІЖ ВЕЛИКОБРИТАНІЄЮ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ

Слободяник А. С.

студентка 3 курсу

Хмельницького університету управління та права

імені Леоніда Юзькова

м. Хмельницький, Україна

Протягом перебування Великобританії у складі Європейського Союзу, перша завжди демонструвала євроскептичні погляди. Ця теза підтверджується, до прикладу, тим, що за 47 років участі Сполученого Королівства в ЄС не було зроблено спроб до впровадження єдиної з Європейським Союзом валюти – євро.

Однак найбільший триумф євроскептиків стався внаслідок референдуму 23-го червня 2016 року. За вихід держави з Європейського Союзу проголосувало 52% жителів Сполученого Королівства, що і започат-

кувало процес виходу Великобританії з ЄС терміном у 3,5 роки. Цю подію було названо найбільш важливою в історії Європи з часів падіння Берлінської стіни [3].

У ніч на перше лютого 2020 року Великобританія офіційно перестала бути державою-членом Європейського Союзу. Наслідки такого рішення мають відповідний вплив як на саме Сполучене Королівство, так і на Європейський Союз, а також на решту країн світу. Значним чином це рішення торкнулося такого питання як вільний рух осіб між Європейським Союзом та Великобританією.

На законодавчому рівні питання вільного руху осіб врегульовано Договором про Європейський Союз (ст. 3), та Договором про функціонування Європейського Союзу (ст. ст. 4, 20, 26, 45-48). Зокрема, у ст. 3 ДЄС визначено, що Європейський Союз забезпечує простір свободи, безпеки та правосуддя без внутрішніх кордонів, на якому забезпечено вільний рух осіб разом з належними заходами, пов'язаними із контролем на зовнішніх кордонах, притулком, імміграцією та попередженням і боротьбою зі злочинністю [4].

Варто підкреслити, що з 1-го січня 2021 року вільний рух осіб між Великобританією та країнами Європейського Союзу припинився. Це означає, що громадяни Великобританії більше не можуть працювати, вчитися, розпочинати бізнес чи жити в ЄС без необхідних документів. Для цього тепер необхідно дотримуватись правил ЄС та національних правил щодо міграції з третіх країн. Крім усього іншого, для працевлаштування знадобиться дозвіл на роботу. Однак це не стосується громадян Ірландії.

Станом на 1-е січня 2021 року, залежно від виду дозволу на проживання, було вирішено розрізняти осіб з тривалим перебуванням та новоприбулих осіб. Відповідно до цього і відрізняються умови їх перебування на території Великобританії та країн Європейського Союзу.

Під дію Угоди про вихід Великобританії з ЄС підпадають громадяни Європейської економічної зони (ЄЕЗ), що включає країни ЄС, Ісландію, Ліхтенштейн та Норвегію, а також підпадають громадяни Швейцарії та Великобританії, які проживали у Великобританії або ЄС до 31 грудня 2020 року чи були прикордонними працівниками (громадяни ЄЕЗ або Великобританії, які не проживають у Великобританії чи ЄС, але працюють у Великобританії чи ЄС). Метою Угоди про вихід Великобританії з ЄС є забезпечення юридичної точності різних аспектів процедури виходу, зокрема, і вирішення проблеми вільного руху осіб. Таким чином, для збереження свого статусу особи з тривалим перебуванням повинні подати заяву про визнання постійного місця проживання [1].

Особи, які є новоприбулими, повинні відповідати вимогам імміграційного законодавства відповідної країни. До прикладу, якщо роботодавець Великобританії бажає прийняти на роботу громадянина

однієї з 27-ми країн Європейського Союзу, він повинен подати заявку про отримання ліцензії в Міністерство внутрішніх справ Великобританії. Відповідно, якщо роботодавець певної країни Європейського Союзу бажає прийняти на роботу громадянина Великобританії, йому необхідно буде розпочати відповідну процедуру щодо громадянина відповідно до їх національного законодавства [1].

Окремо варто відзначити, що громадянам Великобританії, які в'їжджають до Європейського Союзу, не потрібно здійснювати запит на Шенгенську візу для в'їзду та перебування в ЄС до 90 днів (загальний період становить 180 днів, враховуючи минулі подорожі по всій Шенгенській зоні), але право на роботу все ж повинно відповідати місцевому законодавству. Також може бути здійснений запит на робочу візу, навіть на відрядження. У цьому випадку кожна країна має свої винятки, наприклад, залежно від тривалості відрядження та виду підприємницької діяльності.

Вихід Великобританії також припинив автоматичне взаємне визнання професійної кваліфікації на користь того, що кожна кваліфікаційна установа Великобританії укладе власну угоду з відповідним органом кваліфікації європейської країни (окремо для кожного типу кваліфікацій).

Підсумовуючи, варто зазначити, що вихід Великобританії з Європейського Союзу запустив низку багатозначних процесів. Можливість вільного пересування осіб між країнами ЄС та Великобританією безумовно входить до числа таких. Як наслідок, з моменту припинення вільного руху осіб між країнами ЄС та Великобританією пройшло майже дев'ять місяців, однак за цей час Європейському Союзу та Великобританії вдалося успішно врегулювати це питання.

Література:

1. Brexit and its repercussions on the free movement of persons. 2021. URL: <https://ioewec.newsletter.ioe-emp.org/industrial-relations-and-labour-law-february-2021/news/article/brexit-and-its-repercussions-on-the-free-movement-of-persons>
2. Burri, Thomas, Free Movement of Persons and Brexit – Some Swiss Experience from Which the United Kingdom Could Benefit (2018). in: The End of the Ever Closer Union, Hannes Hofmeister (ed.), Nomos/Hart, 2018, pp. 33-53 URL: <https://ssrn.com/abstract=2821044>
3. Hutton R. Brexit: «The biggest shock since the fall of the Berlin wall» as UK votes to leave the EU // Mail & Guardian online. Johannesburg, 2016. 24.06. URL : <http://mg.co.za/article/2016-06-24-uk-votes-for-brexit-as-european-order-ruptured>
4. Консолідовані версії Договору про Європейський Союз та Договору про функціонування Європейського Союзу з протоколами та деклараціями. URL: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_b06.